

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Maguru a JUDr. Heleny Haukvitzovej v právnej veci žalobcu **D. L.**, zastúpeného JUDr. I. H., advokátom v L. M., , proti žalovaným **1/ Z. B.**, **2/ J. K.**, zastúpených JUDr. P. J. advokátom v L. M., **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam**, vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 4 C 160/2008, o dovolaní žalovaných 1/, 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. októbra 2010, sp.zn. 8 Co 273/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a**.

Žalované 1/, 2/ sú povinné zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania 64,42 € na účet JUDr. I. H., advokáta v L. M., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom z 9. júla 2009, č.k. 4 C 160/2008-208 v spojení s opravným uznesením z 9. júla 2009, č.k. 4 C 160/2008-218 určil, že D. K.L. je vlastníkom v celosti pozemku parc. č. KN-C 196/1 o výmere 504 m² - zastavané plochy a nádvorí, parc. č. KN-C 196/2 o výmere 235 m² - trvalé trávnaté porasty, parc. č. KN-C 204/1 o výmere 165 m² - orná pôda, parc. č. KN-C 204/2 o výmere 112 m² - orná pôda, parc. č. KN-C-204/3/1 o výmere 59 m² -orná pôda, parc. č. KN-C-204/3/2 o výmere 92 m² - ostatné

plochy, zapísané na LV č. X. pre katastrálne územie K., ako aj spoluvlastníkom ½-ice rodinného domu súpisné č. 32, postaveného na pozemku parcela č. KN-C 196/1 zapísaného na liste vlastníctva č. X. pre katastrálne územie K., namiesto žalovaných 2/, 3/ (v súčasnosti žalované 1/, 2/). Žalobu proti žalovanej 1/ (pôvodnej žalovanej 1/ neb. A. L.) zamietol. Žalovanej 1/ náhradu trov konania nepriznal. Žalobcovi priznal trovy konania vo výške 100 %, ktoré uložil žalovaným 2/, 3/ zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti samostatného uznesenia. Dospel k záveru, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností, ktoré mu darovala žalovaná 1/, ktorá sa nedomáhala vrátenia daru podaním žaloby na súd a pokiaľ žalovaná 1/ predmetné nehnuteľnosti previedla na žalované 2/, 3/, jedná sa o absolútne neplatný právny úkon, pretože nikto nemôže previesť viac práv, ako má sám. Mal za to, že naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení bol daný tým, že v katastri nehnuteľností je vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vyznačené na žalované 2/, 3/. Či zo strany žalovanej 1/ došlo k platnému alebo neplatnému úkonu – vráteniu daru, súd neskúmal, toto prináleží súdu rozhodujúcemu o vrátení daru na základe žaloby podanej žalovanou 1/ voči žalobcovi. Žalobu proti žalovanej 1/ ako nedôvodnú zamietol, nakoľko podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností, ktorých určenia vlastníckeho práva sa žalobca domáha, boli žalované 2/, 3/. O trovách konania žalovanej 1/ rozhodol podľa ustanovenia § 150 O.s.p., keď dôvody hodné osobitného zreteľa vzhliadol v celkových okolnostiach prípadu a v skutočnosti, že žalovaná 1/ previedla predmetné nehnuteľnosti na žalované 2/, 3/, preto žalobcovi neostávalo nič iné, len sa domáhať ochrany svojich práv podaním určovacej žaloby na súd. O trovách konania žalobcu rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalovaných rozsudkom z 15. decembra 2009, sp.zn. 8 Co 274/2009 rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením z 9. júla 2009, č.k. 4 C 160/2008-218 ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že v priebehu odvolacieho konania zistil, že pôvodne žalovaná 1/ A. L. dňa 7. augusta 2009 zomrela, čím stratila spôsobilosť byť účastníčkou konania. Z potvrdenia konajúcej súdnej komisárky v dedičskej veci po pôvodnej žalovanej 1/ ustálil okruh dedičov, ktorými boli navrhovateľ a pôvodne žalované 2/ a 3/. V ďalšom konaní preto konal s týmito účastníkmi. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. Mal za to, že súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne

rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 21. júla 2010 sp.zn. 5 Cdo 82/2010 na dovolanie žalovaných 1/, 2/ rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že v konaní odvolacieho súdu došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pre ktorú musel dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. V posudzovanej veci z obsahu spisu vyplynulo, že odvolací súd v priebehu odvolacieho konania doplnil dokazovanie oboznámením sa s úmrtným listom nebohej A. L. (pôvodnej žalovanej 1/), oznámením Okresného súdu Liptovský Mikuláš o stave dedičského konania a potvrdením súdnej komisárky JUDr. M. G. o okruhu dedičov po poručiiteľke. Dovolací súd vytkol odvolaciemu súdu, že bol preto povinný vzhľadom na tieto nové skutočnosti, ktoré vyšli najavo v odvolacom konaní, na prejednanie odvolania nariadiť pojednávanie a tým umožniť účastníkom konania vyjadriť sa k nim. Keďže odvolací súd v danej veci takto nepostupoval a pojednávanie na prejednanie odvolania nenariadil, konal v rozpore s ustanovením § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Krajský súd v Žiline rozsudkom z 26. októbra 2010 sp.zn. 8 Co 273/2010 rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením potvrdil. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Samostatným výrokom pripustil proti svojmu rozsudku dovolanie. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvého súdu je správne a plne sa s ním stotožnil. Podporne poukázal na právne posúdenie, ktoré uviedla okresná prokuratúra v podanom proteste. V rámci právnej praxe je nepochybné, že odôvodnenou písomnou požiadavkou darcu na vrátenie daru podľa § 630 Občianskeho zákonníka, ktorá bola obdarovanému preukázateľne doručená, zaniká medzi nimi právny vzťah vytvorený zmluvou o darovaní. Na druhej strane je však potrebné konštatovať, že vlastnícke právo obdarovaného aj naďalej trvá, a to do času, kedy sám uzná odôvodnenosť požiadavky darcu a predmet darovacej zmluvy mu dobrovoľne na základe dvojstranného právneho úkonu vydá, prípadne do právoplatnosti rozhodnutia vecne a miestne príslušného súdu Slovenskej republiky, ktorý na základe žaloby o vrátenie daru, rozhodne v prospech darcu, a to fakticky bez ohľadu na skutočnosť, či predmetom darovacej zmluvy boli hnutelné alebo nehnuteľné veci. Darca, rovnako ako obdarovaný, prípadne ktorýkoľvek štátny orgán, samozrejme s výnimkou príslušného súdu Slovenskej republiky, totiž nie je spôsobilý posúdiť naplnenie zákonnej

požiadavky § 630 Občianskeho zákonníka, ktorá oprávňuje darcu žiadať vrátenie daru za predpokladu, že obdarovaný sa k nemu alebo členom jeho rodiny správa spôsobom hrubo porušujúcim dobré mravy. Kvalitu a kvantitu tohto porušenia je pritom oprávnený podľa § 2 a § 7 ods. 1 O.s.p. posúdiť výlučne súd. Vlastníckeho práva nie je možné vlastníka zbaviť bez preukázania naplnenia zákonných znakov § 630 Občianskeho zákonníka. O správnom postupe, kedy sa darca musí domáhať vrátenia daru cestou súdu, resp. uzavrieť s obdarovaným dohodu o vrátení nehnuteľností, podľa odvolacieho súdu svedčil práve aj prejednávany prípad, kedy po spätnom prevode nehnuteľností z obdarovaného na darkyňu, došlo k ich následnému scudzeniu. Tento právny úkon však nemožno považovať za platný, nakoľko platí zásada, že nikto nemôže previesť viac práv než sám má. Prevodca, v danom prípade pôvodná darkyňa, v žiadnom prípade nemohla byť vlastníčkou nehnuteľností a pokiaľ takto aj vystupovala, stalo sa tomu tak len v dôsledku nesprávneho postupu správy katastra. Za predpokladu však, že by sa obdarovaný voči darkyni úspešne domohol toho, že dobré mravy neporušil, v konaní iniciovanom ním samým a došlo by k ďalšiemu viacnásobnému prevodu nehnuteľností, je otázne, čoho by sa mohol vôbec domáhať. Petit návrhu, ako je výrok rozsudku, odvolací súd taktiež nepovažoval za vadný, nakoľko v ňom bolo jednoznačne uvedené, že žalobca je spoluvlastníkom nehnuteľností v podiele namiesto žalovaných 1/ a 2/, resp. že je výlučným vlastníkom nehnuteľností. Tým, či sa žalobca ako obdarovaný voči pôvodne žalovanej, toho času nebohej A. L., rod. P.j, dopustil porušenia dobrých mravov kvalifikovaným spôsobom, sa odvolací súd nezaoberal, nakoľko podľa jeho názoru táto otázka má byť predmetom konania o vrátenie (vydanie) daru, o čo v preskúmvanej veci nešlo. Proti potvrdzujúcemu rozsudku krajský súd pripustil dovolanie, pričom za otázku zásadného právneho významu považoval to, či žalobca má v prejednávanej veci naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, ak v konaní vyšlo najavo, že medzičasom po spornom prevode vlastníckeho práva z obdarovaného na darkyňu, došlo k ďalšiemu prevodu, tento krát medzi darkyňou (pôvodnou žalovanou) a žalovanými 1/ a 2/ k tým istým nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom darovacej zmluvy. Odvolací súd pritom zaujal to stanovisko, že v danom prípade sa jednalo o absolútne neplatný právny úkon, nakoľko pôvodne v konaní vystupujúca žalovaná A. L., rod. P., nebola riadnou vlastníčkou prevádzaných nehnuteľností a pokiaľ takto vystupovala tak len v dôsledku nesprávneho úradného postupu príslušnej správy katastra.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalované 1/, 2/, ktoré navrhli rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň navrhli odložiť vykonateľnosť dovolaním napadnutého rozsudku. Prípustnosť dovolania odôvodnili

ustanovením § 238 ods. 3 O.s.p. a § 237 písm. d/, f/ O.s.p. Namietali, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, pričom poukazovali na právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 2. septembra 2008, č.k. 6 C 46/2008-91. Mali tiež za to, že petit žaloby žalobcu nebol presný, jasný a zrozumiteľný a taktiež ani výrok rozhodnutia, pretože neobsahuje presnú špecifikáciu spoluvlastníckych podielov k nehnuteľnostiam. Poukázali tiež na skutočnosť, že prvostupňový ako aj odvolací súd uznali naliehavý právny záujem žalobcu na určovacej žalobe, ale z iného dôvodu, ako to odôvodňoval žalobca vo svojej žalobe a vo svojich prednesoch. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberali skutkový a právny stav veci.

Žalobca navrhol dovolanie žalovaných 1/, 2/ ako nedôvodné zamietnuť a zaviazat' ich k náhrade trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníčky konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, v ktorom odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania (§ 238 ods. 3 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie nie je opodstatnené.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, dovolací súd sa v prvom rade zaoberal otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začat' len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Takéto vady konania ale v dovolacom konaní neboli zistené.

So zreteľom na žalovanými 1/, 2/ tvrdený dôvod dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerlal na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že konanie trpí vadou uvedenou v ustanovení § 237 písm. d) O.s.p. a to v tom smere, že v tej istej veci sa už prv rozhodlo vo veci Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 6 C 46/2008.

V zmysle § 237 písm. d/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

Záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia spôsobujú tzv. prekážku právoplatne rozhodnutej veci (impedimentum rei iudicatae), to znamená, že o tej istej veci, o ktorej sa už raz právoplatne rozhodlo, nemožno rozhodovať opäť. Výklad pojmu „tá istá vec“ je pomerne jednotný v tom zmysle, že musí ísť o tých istých účastníkov a ten istý predmet konania (to znamená, ide o totožný nárok uplatnený z totožného skutkového základu medzi totožnými účastníkmi konania – nie je pritom rozhodujúce, či pôvodní účastníci vystupujú v pôvodných procesných postaveniach). Rozsudok zamietajúci žalobu je prekážkou právoplatne rozhodnutej veci len v rozsahu rozhodnutia o predmetu sporu (V 9/1986).

V predmetnej veci sa žalobca domáhal určenia svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, a to titulom darovacej zmluvy. V konaní Okresného súdu Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 6 C 46/2008 sa žalobca domáhal síce voči totožným účastníkom konania, avšak z iného právneho titulu určenia, že darovacia zmluva je platná, kedy súd správne žalobu zamietol pre nedostatok naliehavého záujmu na takomto určení. Z uvedeného je zrejmé, že chýba spoločný predmet konania, ako aj rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje právo totožných účastníkov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu nebolo zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. d/ O.s.p., ako nesprávne namietal dovolateľ.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V danej veci ide o potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu a preto dovolanie nie je prípustné.

V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. O takýto prípad sa v prejednávanej veci nejedná z dôvodu, že vec bola dovolacím súdom zrušená z dôvodu porušenia procesných predpisov a odvolací súd sa už v ďalšom konaní takéhoto procesného porušenia nedopustil.

Napokon v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovolanie je v danej veci prípustné podľa § 238 ods. 3 O.s.p., t.j. len preto, že jeho prípustnosť vyslovil vo svojom potvrdzujúcom rozsudku odvolací súd, ktorý zároveň vymedzil v dôvodoch rozhodnutia otázku podľa neho po právnej stránke zásadného významu. Vzhľadom na odvolacím súdom vymedzený rámec právnej otázky, boli dovolateľky oprávnené jeho rozhodnutie napadnúť len z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a to práve len v tej konkrétne vymedzenej otázke, pre ktorú odvolací súd dovolanie pripustil. Na riešenie skutkových otázok dovolací súd nie je oprávnený; na ich riešenie nie je ani vybavený procesnými prostriedkami (§ 243a ods. 2, veta druhá O.s.p.).

Vzhľadom na to sa dovolací súd v predmetnom dovolacom konaní nemohol zaoberať skutkovými otázkami, ale ani tými právnymi otázkami, so zreteľom na ktoré nebola odvolacím súdom vyslovená prípustnosť dovolania.

Odvolací súd pripustil proti svojmu rozhodnutiu dovolanie za účelom posúdenia otázky, či žalobca má v prejednávanej veci naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, ak v konaní vyšlo najavo, že medzičasom po spornom prevode vlastníckeho práva z obdarovaného na daryňu, došlo k ďalšiemu prevodu, tento krát medzi daryňou (pôvodnou žalovanou) a žalovanými 1/ a 2/ k tým istým nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom darovacej zmluvy. Odvolací súd pritom zaujal to stanovisko, že v danom prípade sa jednalo o absolútne neplatný právny úkon, nakoľko pôvodne v konaní vystupujúca žalovaná A. L.,

rod. P., nebola riadnou vlastníčkou prevádzaných nehnuteľností a pokiaľ takto vystupovala, tak len v dôsledku nesprávneho úradného postupu príslušnej správy katastra.

V zmysle § 80 O.s.p. návrhom na začatie konania (žalobou) možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä a/ o osobnom stave (o rozvode, o neplatnosti manželstva, o určení, či tu manželstvo je alebo nie je, o určení rodičovstva, o osvojení, o spôsobilosti na právne úkony, o vyhlásení za mŕtveho); b/ o splnení povinnosti, ktorá vyplýva zo zákona, z právneho vzťahu alebo z porušenia práva; c/ o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p., musí byť naliehavý. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva, a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým (porovnaj R 17/1972). Za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu, pokiaľ neslúži potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov; ak však určovacia žaloba vytvára pevný právny základ pre právny vzťah účastníkov sporu, je prípustná aj napriek tomu, že je možná (prípadne) i iná žaloba (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 40/1996).

Procesná povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu je naliehavý právny záujem na určení právneho vzťahu alebo práva, zaťažuje toho, kto sa tohto určenia domáha (žalobcu). Pokiaľ chce žalobca osvedčiť svoj naliehavý právny záujem, musí na jednej strane poukázať na určité skutkové okolnosti prejednávanej veci vedúce k sporu medzi účastníkmi a k potrebe určiť súdom, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, na druhej strane vysvetliť, že práve podaná žaloba je procesne vhodným nástrojom, ktorý tento spor rieši (odstraňuje neistotu vzťahu účastníkov konania alebo vytvára pevný základ pre jeho usporiadanie).

V predmetnej veci možno prisvedčiť záveru súdov nižších stupňov v tom, že žalobca mal a tiež osvedčil svoj naliehavý právny záujem na určení vlastníctva. Zápisy vlastníctva nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností sa vykonávajú na základe listiny, ktorá nepochybne preukazuje vlastnícke právo. Určovací výrok rozsudku spravidla nahrádza listinu, ktorá môže byť podkladom pre zápis zmeny vlastníctva v evidencii nehnuteľností a okrem toho žalobca môže ním preukazovať toto svoje právo i na iné účely. Vzhľadom na skutkové okolnosti súdnej veci žalobca sa týmto vhodne zvoleným procesným prostriedkom domáhal nápravy stavu, za situácie, kedy za pôvodne žalovanú vstúpili do konania ako jej právne nástupkyne žalované 1/, 2/, ktoré súčasne sa stali domnelými vlastníčkami, (zápis v katastri nehnuteľnosti) na základe neplatného právneho úkonu, ako správne vyhodnotil odvolací súd. Žalobca, ktorý bol toho názoru, že neprešlo v dôsledku jednostranného právneho úkonu obdarovanej, bez ďalšieho, k strate jeho vlastníckeho práva, na základe nesprávneho postupu správneho orgánu, nemal inú procesnú možnosť, ako sa domáhať svojho vlastníckeho práva určovacou žalobou.

Vzhľadom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie podané žalovanými 1/, 2/ nebolo dôvodné, a právny záver vyslovený odvolacím súdom v dovolaní pripustenej otázke bol správny, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaných 1/, 2/ podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovaným 1/, 2/, ktoré úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca podal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) Dovolací súd mu priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ho zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 28. januára 2011 (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb) Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil vo výške 57 €, čo s náhradou za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky, t.j. 7,41 €, predstavuje spolu 64,42 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 6. decembra 2012

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová